

I. Arbejdsformidlingens centrale struktur.

Det er i de senere år almindeligt accepteret at en aktiv arbejdsmarkedspolitik kræver en forstærket indsats fra arbejdsmarkedsmyndighederne.

Ved lovgivning fra 1968 overførtes pr. 1. april 1969 al arbejdsanvisning — og som led heri afkontrollering af arbejdsløse — til det offentlige arbejdsformidlingssystem; samtidig gennemførtes den administrative udbygning af systemet, som var umiddelbart nødvendig for overtagelse af arbejdsanvisnings- og kontrolfunktionerne.

Som noget væsentligt i samme retning foretoges ved samme lovgivning den af arbejdsmarkedsrådet foreslåede omdannelse af de tidligere tilsynsråd til lokale arbejdsmarkedsnævn, hvis medlemsflertal udpeges af de to store hovedorganisationer.

Den gennemførte ændring af arbejdsformidlingens funktioner må gøre det rimeligt at overveje, om den centrale administrative opbygning er således, at den bedst muligt fremmer udformning og udførelse af arbejdsmarkedspolitikken. Ved overvejelserne herom må man også have de gennemførte og de forventede ændringer i den kommunale og i den sociale organisatoriske struktur for øje.

Udover at være det bedst mulige serviceorgan for erhvervslivet og de arbejdssøgende må arbejdsformidlingssystemet være det organ, hvorigennem staten kan få den nødvendige viden om faktiske forhold som grundlag for udformning af den aktuelle arbejdsmarkedspolitik. Endvidere må systemet være således udstyret, at man i praksis kan udføre arbejdsmarkedspolitiske beslutninger.

Fra de lokale arbejdsformidlingskontorer må således komme en række løbende informationer, som tilsammen skal kunne give et landsomfattende billede af arbejdsmarkedssituationen og af de sandsynlige udviklingstendenser. Fra de lokale nævn skulle

gerne komme en række kommentarer til udviklingstendenserne med ideer, tanker og konkrete forslag til foranstaltninger, som nævnene mener udviklingen tilsiger.

Efter en vurdering af det samlede billede og afstemning med den generelle økonomiske og sociale politik kommer den anden vej fra de centrale myndigheder en række „direktiver“, f. eks. iform af personalenormeringer, budgetter, generelle forskrifter og enkeltafgørelser, som lægger en ramme, inden for hvilken det enkelte kontor kan udfolde sig. Endvidere kan der fra centralt hold til lokalt hold komme anmodninger af mange forskellige slags om undersøgelser, overvejelser, gode råd om enkeltproblemer eller problemkomplekser af større eller mindre rækkevidde.

Den i dag instituerede ordning indebærer, at den løbende strøm af informationer og henvendelser fra lokalt plan i administrative spørgsmål, d. v. s. spørgsmål vedrørende personale og vedrørende forståelse af eksisterende ordninger går til direktoratet og derfra eventuelt videre til arbejdsdepartementet, medens andre spørgsmål, hvori man ønsker centrale instansers medvirken, går fra lokale nævn direkte til arbejdsdepartementet. Hertil kommer direkte henvendelser til hovedorganisationerne fra deres nævnsmedlemmer og som viderebringes til arbejdsdepartementet respektive arbejdsdirektoratet.

Principielt er det også indlagt i den nuværende administrative praksis, at arbejdsdepartementet kun i undtagelsestilfælde og konkret begrundet går direkte til kontorer og nævn, men som altovervejende hovedregel går til de lokale organer gennem arbejdsdirektoratet.

Næsten undtagelsesfrit kan det vel siges, at arbejdsdepartementet ikke træffer afgørelser i sager, rejst af et lokalt AF-organ